

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Előfizetési árak:
 Egész évre 6 ft — kr.
 Félévre 3 — —
 Negyedévre 1 — 50 —
 Egy hónapra 30 —
 Egy napra 1 —

Kiadóhivatalt:
 PECSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám
 Nadosy-fele ház.
 hova az előfizetések és a lap
 széküldő-re vonatkozó felszo-
 alások intézendők.

Szerkesztői iroda:
 PECSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám,
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 intézendő.
 Kéziratok vissza nem adának
Hirdetések
 a kiadóhivataltban vétetnek föl.
 Előfizetések elfogadnak még
 valamennyi könyvkereske-
 désben.

Egyes számok kaphatók:
 Weidinger N. utóda Domján 1., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos utóutca, Hochrein József és fia (Széchenyi-tér) Béhm Manó (fő-utca), papír- és könyvkereskedéseiben
 Mindenzen helyeken előfizetések is elfogadtnak.

A megyei utakat kezelő személyzet új szervezése.

A múlt megyei közgyűlésről közölt recenzióinkban megígértük, hogy a vármegyei utakat kezelő személyzet új szervezése tárgyában készült javaslatot, illetve az állandó választmányának ezt módosító jelentését közölni fogjuk. E kijelentés s az erre hozott közgyűlési határozat, mely az egész megye közönségét érdekli, egész terjedelmében im itt következik:

A vármegyei utakat kezelő személyzet új szervezése tárgyában a kir. államépítészeti hivatal által előterjesztett javaslat f. évi 150. k. gy. számu határozatával véleményes jelentéstételi végett az állandó választmányi közlekedési szakosztályának kiadotva, van szerkesztők a vonatkozó tárgyatokat követező jelentés kíséretében tisztelettel bemutatni.

A javaslatot nem csak azért, mert annak valóztatásával utkezelésünk már régen óhajtott javítását véljük elérhetőnek, hanem azért is, mert anélkül az utak és vamokról szóló 1890. I. t. cz. pontos és helyes végrehajtásának lehetőségét nem képzeljük, elvileg és általában elfogadjuk ugyan, de részleteiben vármegyei viszonyainak ismerete folytán és főképp idézett t. cz. végrehajtására való tekintetből a javaslat némi módosítását és kibővítését tartjuk szükségesnek.

Ugyanis a javaslat két elven nyugszik. Egyike ezeknek az, hogy a betérítési, tartozási padka és árok javítási munkalata ha nem is kizárólag, de legnagyobb részükben az utkaparók által teljesíthetessenek, másika pedig az, hogy az utbiztosok intézményének megszűntetésével az 1890. I. t. cz. értelmében a vármegyei mérnökség föllállításának.

Az általunk szükségesnek látott módosítások részint az utkaparók alkalmazása, részint az utbiztosok intézmény részben való fűntartása, részint pedig a mérnöki személyzet illetményeinek mérséklése körül forognak.

Ugyanis az államépítészeti hivatal által ajánlott ugynevezett fűtkaparók mellözésével a 405-927 kl. hosszú már kiépített törvényhatósági közutakon összesen 107 utkaparót vélünk alkalmazandóknak akként, hogy a vonalok nagyobb vagy kisebb forgalmához képest egynék gondozásába három-öt kl.nyi ut jusson, ezek közül 50 I. osztályú évi 200 ft fizetéssel és 57 II.-od osztályú 160 ft fizetéssel volna rendezendő.

A törvényhatóság összes közutai az államépítészeti hivatal által helyesen készített térkép szerint három csoportra, illetőleg mérnöki szakaszra volna osztandók, mely szakaszok mindegyike 1—1 mérnök főllügyeletére és műszaki vezetésére bíztnék.

Hogy pedig a központban székelő szakasz mérnök és az utakon elhelyezendő utkaparók között emezeknek magasabb értelmiséggel bíró kapocs se hiányozzék, hogy legyen, ki szükség esetén a mellözhetlen intézkedéseket addig is, míg a szakaszmérnök a helyszínére ér, megtehesse, a mérnökséget viszont kellő értesítésekkel elláthassa és az utkaparókra közvetlen főllügyelhesse, a három utszakasz (csoport) mindegyikében 1—1 utbiztos lenne alkalmazandó a mostani hét járási utbiztos helyett. Ezen három utbiztos székhelyül Pécsváradot, Siklós és Szt. Lőrinczet hozzuk javaslatba, javadalmazásuk pedig a mostani 600 ft fizetés és 300 ft utatyalány volta.

A megyei mérnökség föllállítása ezen választmány részéről is javasoltatik, mindazonáltal az illetmények tekintetében oly módosítással, hogy szerveztessék egy főmérnök 1600 ft fizetés, 300 ft lakber és az utak negyszer való évi bejarásának kötelezettsége mellett 600 ft ut atyalánnyal; szerveztessék továbbá három szakaszmérnök, egyenkint 1200 ft fizetés, 300 lakber és szakaszának évenként 12 szer való bentatásának kötelezettsége mellett 500 ft utatyalánnyal. Ezeket kívül adassék a mérnökség rendelkezésére egy kezelő díjnak és mindazon költségek, melyek az % alatti költségvetésben felsoroltnak.

Napi díjak fejében a főmérnök részére 4 ft, szakaszmérnököknek 3 ftot hozunk javaslatba; 20 kr. kl. pénz, 1 ft 50 kr. helyi bérkösi díj, vasuton II.-od., gőzhajón I. ső osztályú meuetjegy fölszámításának jogosultsága mellett.

Természetes azonban, hogy ezen díjak és költségek fölszámításának a fönti körültl utatyalány fejében teljesítendő utazásoknál helye nincs.

Ha már most tekintetbe vesszük, hogy az 1890. évi I. t. cz. 21. §-a értelmében azon törvényhatóság, melynek utjain a műszaki szolgáltatást a kir. államépítészeti hivatal teljesíti, tartozik ezen államépítészeti hivatal személyei és dologi kiadásaihoz a miniszterium által meghatározandó arányban utalajából hozzájárulni, ha tekintetbe vesszük továbbá, hogy a mostani 7 utbiztos helyett jövőre csak 3 alkalmazatnók kell: azon eredményre jutunk, hogy az utalózat jelen kiterjedése mellett a most alkalmazva levő elégtelen, sőt aig számot tevő 49 utkaparó helyett a föntirt 107-tet az utak jól főllogott érdekében okvetlenül alkalmazni kell: azon eredményre jutunk, hogy midőn ezek szerint a mostani szervezet fűntartása 29820 ftba kerül, a megyei mérnökség föllállításával ezen költség 30469 ft-ra, tehát csak 649 ft-tal szaporodnék, mely összeg pedig oly csekély, hogy ezen szaporulat a tervezett intézmények eredményének értéke mellett számba egyáltalában nem jöhet.

Mint hogy pedig a fenthatkozott törvényozóknak az utadó kivétele és kezelesére vonatkozó intézkedése oly nagy mértékű új munkát halmaznak az amugy is elégtelen munkacérről és csekély számu személyzettel rendelkező m. számvévségre, hogy azt teljesíteni egyáltalán képes nem lesz, vagy ha ezt teljesíti az egyéb közigazgatási ügyeknek kell okvetlen szenvedniük, időszerte nek látjuk, mikép egyuttal javaslatba hozzuk azt is, hogy az utalap terhére a m. számvévségnel egy alszámvevő 800 ft. fizetés és 100 ft lakberrel szerveztessék.

Midőn tehát % alatt a javasolt új szervezet

A „Pécsi Figyelő” tárczája.

A fecske.

Nem szépszavu, búbájós madárka,
 Nincs is ákes, tarka-tollas szárnya;
 Mégis-mégis ő az én kedvenczem,
 Kicsi voltam, mikor már szerettem.
 Ha tavaszkor messze tájról szállva,
 Visszarepül régi hajlékába,
 Csicseregeve kérdegetti tőlem:
 Hogy is éitem a lezajlott tél-n?
 Körös-körül repdesi a házat,
 Szive addig nyugtot nem találhat;
 Mig nem látja: rendén van-e minden,
 Áll-e fészke régi helyén, híven?
 Aztán sebtén fölzáll a magasba,
 Közélgő párjának hírdi adja:
 Ott a fészkuhki! él a régi gazda!
 Hű fecskéit szivesen fogadja.
 Le is szállnak, rendezik a fészket,
 Alkony is van, mig egészen kész lett;
 S a mig én künn virrasztatok ében,
 Ők alsznak csendes pihenésben.

Róza és Rózsika.

— Humoreszk. —

Tizenkét év óta veri Retek ur az X-i népiskola tanítványai fejébe az ABC-t és az összeadás művészetét s ez épen nem könnyű dolog. De van ennél nehezebb is.
 Vasárnap van! A nádpálcza és az abc s könyv is megünneplik az Úr napját; a tanítványok olyan jól, de olyan jól érzik magukat; Retek ur azonban egy cseppet sem érzi magát jobban! Nyugtalanul jár-kek szobájában, keményen sziva pipáját, ugy, hogy sűrű fűstfelhők veszik körül Góthe apó külloben hófelér-holokát, a ki Retek ur minden lépésére meg-meg billen ugysis ingadozó állványán. A tanár ur, bár nagy tisztelője a költőnek, észre sem veszi ezt; magánbeszédet folytat, majd balkán, majd meg hangosabban, mig pipája kialudván, azt újra megtömi s így folytatja:
 — Hogy is intézem csak a dolgot, hogy tisztába jöjjenek valahára? Hm! — E gyötrelmes habozást, ingadozást tovább már nem állhatom!
 Ekkor megnyílik az ajtó és egy csinos,

reggeli pongyolába öltözött fiatal leány jó be, kávékésletet téve az asztalra.
 — Jó reggelt Retek ur! kérem ne hagyja elhúlni a kávéját!
 — Jó reggelt! — viszonzá ez hangosan, hevesen, majd dünyögve folytatá: — Most, vagy soha!
 — Mit mond, Retek ur?
 — Én — én — tulajdonképen semmit!
 Mégis szeretnék kegyednek Rózsika kisasszony — hja, de ha így néz reám, akkor képtelen vagyok megmondani!
 Hogyan néztek hát önr? azt hiszem nincs semmi különös a szememem.
 — Nincs, nincs! . . . És mégis . . . szeretném . . .
 — Mit Retek ur? — kérdé a leány mol-solygva.
 — Oh, csak arra akartam kérni, hogy . . . legyen kegyes egy kis . . . dobányt hoztatni a számomra.
 — Ugy? — kérdé a leány s a nyitott do'ánytartóba néz. — Mennyi dobánya van még!
 — Igaz, igaz, de — semmiképen sem izlik!

költségvetését, % alatt a mostani szervezetnek az utkaparók számanak fentírt szaporítása mellett való fenntartása költségeinek kimutatását és NB. alatt a kir. államépítészeti hivatalnak közlekedési szakbizottságunk által fentiekben foglalt módosításokkal elfogadásra ajánlott munkálatait bemutatjuk, tisztelettel kérjük, mikép ezen javaslatunkat elfogadni méltóztatassék.

Ezen előterjesztést a közgyűlés egész figyelmében megávéta, és elhatározta, hogy 1891 évi január hó 1-én leendő élethe leptelessel a törvényhatóság közzuat három megfelelő csoport, illetőleg szakaszra osztatván ezek, valamint a vármegye egyéb középítkezései műszaki teendőinek ellátására a vármegye saját mérnöki hivatalt állít föl egy főmérnök vezetése alatt a három utzakasz szerint, ezek felelősséggel való kezelésére egy egy, tehát három szakaszmérnökkel és egy kezelési díjokkal az eddig alkalmazva levő 7 járási utbiztos helyett a három utzakasz (csoport) szerint egy-egy, tehát összesen három utbiztos lesz alkalmazandó, s az utkaparók jelen 49 száma 107-re fölemelendő az utadó kivétel és kezelés, valamint az uti költségeljárnyat elkészítése és egyéb az 1890. I. t. cz. végrehajtásával beállott számviteli több munka folytán ugyan az uti alap terhére egy alszámvevő és egy számviteli irnoki állás szerveztetik, az eddigi siklósi szedreskértés megmarad.

Ezen szervezendő utkezelő személyzet illetményei következőleg állapították meg:

I. Egy főmérnök 1600 frt fizetés,
300 frt lakbérátalányul és
600 frt utazási átalányul.
3 szakaszmérnök egyenkint évi 1200 frt fizetés,
300 frt lakbér át.
500 frt utazási át.

1 kezelő díjnak 365 frtnyi napidíjjal,
3 utbiztos egyenkint 600 frtnyi fizetés és
300 frt uti átalányul.

107 utkaparó és pedig:
50 I. oszt. 200 frt és
57 II. oszt. 100 frt fizetéssel.

II. Számviteliügynök:
Egy alszámvevő 800 frt fizetés és
200 frt lakbér átalányul.
Egy irnok 500 frt fizetés és
100 frt lakbérrel,

az uti átalányt nem terhelő utazásoknál napi díj címén a többi tisztviselőkéhez képest a főmérnök részére 4 frt, szakaszmérnök részére 3 frt, kilométerpénz 20 krral, bérköcsidíj 1 frt 50 krral, gózhajón I. vasuton II. oszt. menetdíj élvezete állapították meg.

A fent megállapított utazási átalányul tartozik a főmérnök az egész utbálázatot évenként négyezer, — a szakaszmérnök saját utzakaszát havonként egyszer beutazni.

A mérnökség a központonban Pécsset, a három utbiztos Siklós, Pécsvárad és Szt.-Lőrinczen mint az alapul vett utzakaszok lehető központjain székelt; — az utkaparók az utak különböző forgalmi viszonyaihoz képest 3—5 kilomé-

ter hosszúságú ut gondozásával lesznek megbízandók.

Azon utbiztosok, kik a most fenálló szabályok szerint 10 évet meghaladó szolgálatuk után 50 frt fizetés javítást élveztek, ha az új szervezetben is alkalmazatnának, ezen 50 frtot személyes pótlék címén.

A mérnökség és utkezelő személyzet egyéb szolgálati viszonyainak lehető részleges megállapítása végett külön szabályzat lesz kidolgozható.

Jelen határozat törvényesüri kihirdetése után az államépítészeti hivatalnak alapul vett munkálataival és egyéb tárgyiratokkal együtt az 1890. évi I. t. cz. 21. §. az 5-ik bekezdéséhez képest kegyes jóváhagyás végett a nagyméltóságú kereskedelemügyi m. kir. miniszteriumhoz fölterjesztendő, s a magas jóváhagyás kinyerése után az új szervezet a vármegye szervezési szabályrendeletébe beillesztendő lesz.

Miről alispán és a járási főszolgabírák megfelelő eljárás, — a kir. államépítészeti hivatal tudomás végett kivonatlag értesítendők. Kiadta Benyovszky Manó I. aljegyző, tb. főjegyző.

ORSZÁG-VILÁG.

Szombaton és vasárnap az ország vidéki végrehajói értekezletet tartottak Budapesten. Már nagyon is elviselhetetlennek találták azt az állapotot, hogy ne csak a nagyközönség ingó és ingatlan javait segítse abban, hogy gazdát cseréljenek, hanem sanyaru s főleg bizonytalan javadalmaszúknál fogva egymást is gyönyörködtesse a nagy dob hangjaiban. Az értekezlet többsége az államosítás mellett nyilatkozott, mely esetben a rendes fizetés huzása által legbiztosabban volna segítve bajukon, ha pedig ez a törvényhozás által nem fogadtaték el, úgy új, munkájuknak megfelelőbb díjazás megállapítását találják czélyszerűnek. Az eddig divott éjjeli munka megszüntetését is óhajtának. Hogy e határozatok életbe is léphessenek, az értekezlet különböző bizottságokat választott, kik az egyes miniszterek, államtitkárok, törvényeszéki elnökök és ügyvédi kamarák pártfogását kérék ki.

A budapesti lövészeknek nagy napjuk volt vasárnapon. Ekkor érkeztek vissza Berlinből a magyar czéllövők, telve örömmel a külföld vendégszeretete fölött, mely megzafolta az elutasítások előtt terjesztgetett rossz híreket. Fényes bankettet, ünnepélyeket rendeztek a hazajövetel alkalmából a nagyközönség élénk részvetele mellett.

— Pedig a rendes fajta dohánya.
— Szeretnék valami másfélét megpróbálni!
Rózsika kisasszony kiment s a tanár ur ismét föl-alá jár, most még hevesebben mint előbb; kávéjáról persze teljesen megfeledkezett.
— No, ilyen ügytelenség! szeretném magamat tölfözöni! miért is nem mondtam meg? Csak egy mód van hátra: irni fogok!
Mídon egy órával később hazulról eltávozott, a legközelebbi sarkon magához int egy hordárt.
— Itt van, vigye e levelet rendeltetési helyére!
Szobájában ezalatt a seprő és a portérlő vették át az uralmat. Weber kisasszony, Retek háziasszonya, a Rózsika kisasszony nagynénje, takarítottat a Karolin cseléddel, de nem mulasztotta el, hogy maga is ne rakogasson itt ott, mert nagyon sivén hordja, hogy szobaura jól érezze magát, azon csendes reményben talán, hogy szobaurából hazíru is lehetne egykor — ő pedig természetesen háziasszonya.

— Hiss oly jól összeillenek, 6 legálabb arról volt meggyőződve. Bár harmincznyolcz éves korával nem tartozott a legfitalabbak közé, de

Nem ilyen békés viszonyok uralkodnak a külföld több helyén. Mig nálunk a kaszák és sarkók csengnek s az embereknek az ég áldásának összegyűjtése képezi legfőbb gondját, ott fegyverek forgatása által iparkodnak egymás életét mennél rövidebbre szabni.

Örményország fővárosában, Erzerumban a török katonák rakásszámra öldösik a keresztény lakosokat; az angol és orosz konzulátusokat is megtámadták; — messze nyugaton pedig, az amerikai földrészen, két helyen is folyik a háborúság. Az argentinai köztársaságban kitűnt lázadás nagy nérvéket öltött. A lázadásos a buenos-ayresi helyőrség két zászlóalja s a tüzérség egy része is részt vett; a lázadók a postát és a távirduhivatalokat megszállották s a kormány csapatait megtámadták. Ez összelteközés állítólag a lázadók teljes győzelmével végződött. Maga a köztársasági elnök is menekülti kényszerült. A lázadók már új elnököt és pénzügyminisztert is választottak. Középamerika egyik államában, Quatemalában, mely a napokban izent háborút a szomszéd államnak, San-Salvadornak (Honduras), ugyancsak föllázdaltak az elnök ellen. A katonák egy része, mert nem kapták meg zsoldjukat, megtagadta az engedelmességet s a lázadókhöz pártolt. San-Salvador köztársaság csapatai Quatemala főváros ellen nyomul s e közben már több összeütközés is történt.

A nemzetközi békekongresszus a napokban fejezte be működését Londonban. Megállapították a módozatokat, melyek szerint az egyes nemzetek között fölmerült vitás kérdéseket a békebíróóságok által eldönteni lehetne. A legközelebbi ilyenü műülés Rómában fog megtartatni.

Anglia és Franciaország között meg egyre tart az alkudozás, melynek fő czélja Zanzibart az angolok hatalma alá juttatni s elenzolgáltatásképp Anglia megkönnyebbitené a francziák helyzetét Madagaskárban, Tunisban és Nigerben.

A bolgárokat nagy öröm érte. A török szultán ugyanis vasárnap két Macedoniában megválasztott bolgár püspök barátjának átadása iránti iradót szentesítette, a mi annyiban fontos, mert tanujele a portának Bulgária iránt viseltett jóindulatának.

A német császár norvégiai utazása után előbb Ostendebe, majd Osborneba utazik az angol királynő látogatására; részt fog venni az angol hajóraj szemléjén s augusztus 17 én

— Csengetnek! Rózsika az ajtóhoz fut, kinyitja azt, egy hordár levelet uyujt be.

— Néném, levelet hoztak számodra. — Jó Isten, hisz ez Retek ur írása!

— Retek uré? — Nem jön talán haza ebédre?

— Bizonyosan fölmond, házasodni késztl.

— Mit! Fölmond, — házasodik? Ugyan ne beszélj ilyen bolondokat!

Ezalatt fölszakítja a levelet. Jobbjával szívéhez kap.

— Hah! Tehát mégis!

— Fölmond?

— Igen, tudni adja! . . .

— Házasodni is késztl?

— Igen, házasodni is!

Rózsika elhálványodva siet vissza a konyhába. — Kénye mind a pecsenyeutöbbe petyogtak s mire a néni kijött, az a levost nagyon is sönak taláta. Ma azonban nem szörtlődik mint mások: a vasárnap hangulatot nem akarja talán megrontani.

Dél van, az asztal terítve van. Csak Retek urat várják, ki ma sokáig késik. Végre

éjjel lép Caprivi kancellár kíséretében orosz földre a revali kikötőben. Innét megy azután a nagy orosz hadgyakorlatokra.

H I R E K.

— (A vidéki gazdaközöségét)

— tekintet nélkül arra, vajjon olvasó-e lapunknak vagy sem — tisztelettel főkérjük, a gabona állásáról, a termésre való kilátásokról, esetleg természeti veszedelmekről és nagyobb károkról hét-hétre sziveskedjenek lapunkat értesíteni. Ez által — ha minél nagyobb kiterjedési körből érkeznék hozzánk hiteles tudósítások — kölcsönösen tudomást szerezhetnek vidéki gazdáink a más környékeken levő állapotokról, a mely tájékozás, hogy fölöttébb fontos a gazdára nézve, magyarázunk sem kell. Tudósításokat levélben vagy egyszerű levelező-lapon köszönettel fogad a

„Pécsi Figyelő“

szervezőbizottsága.

— (A pécsi püspök bérnialási körutja.) Dulánszky Nándor pécsi püspök, ki a jövő hó 20-án Móbácson fogja a bérnialási szentességét kiszolgáltatni, innét Dárdára megy, s onnet a pécsi egyházmegyének szlavoniai részében levő esperességi kerületeket fogja hasonló célból meglátogatni.

— (Anna-bál Harkányban.) A kies harkányi ifrúdnok is az Anna-nap hozza meg az igazi élénkiséget, mely ezen a napon jóval nagyobb, mint az egész ifrúdsásonban, a mikor a különben nagy számu vendég megoszlik. Ez az Anna nap a környék elite-jét csábítja össze Harkányba, a hol ilyenkor nyüzgő élet folyik, szél a zene, a lábak táncban fűrésznak. Az idén az elmúlt vasárnap tartották meg Harkányban az Anna-bált a most épült új nagy teremben, mely sokkal tágasabb, mint a régi csalon, mely mellett az oldalhelyiségek oly kicsinyek voltak, hogy a nagy vendégsereget nem voltak képesek befogadni. A vidék szépei oly nagy számmal jelentek meg a vigalmon, mint már régen: Pécsről is sokan rándultak le mindkét nemből. Táncz tehát volt bőven, a csárdásból — Korodi Jancsi muzsikája mellett — különösen sok jutott s általában a legfesztelenebb, kiválóan sikerült mulatságok közé tartozott a harkányi Anna-bál, melyről a vendégek — ugy hajnaltaiban — igen jó emlékekkel távoztak.

— (A „Pécsi Dalárda“ Egerben.)

Pénteken éjjel indul el a mi dalárdánk a budapesti vonattal Egerbe az ott nagyban vártnag versenyét megtartandó. Az egriek a legünnepélyesebb fogadtatásban fogják részesíteni dalára-

inkat, a miről az egri lapok már előre a legelkessebb hangon írnak. Arról értesítenek benntünket ugyanis az egri lapok, hogy a város kivette az „Egri dalkör“ kezéből az ügyet a városi ügygyé tette, mert szerintük nem pusztá vendég-hangversenyéről van itt szó, hanem annak a szives és lekötő vendégszeretetének és erkölcsi támogatásnak minél nagyobb mértékű viszonozásáról, melyben az egri dalárok és vendégek részestulnak a pécsi dalverseny alkalmával, a mikor t. i. az „Egri Dalkör“ itteni szép sikerét a pécsiek barátságos fölkarolása, lelkesítő hangulateltéte tette lehetővé különféle kifizetése-angalyok ellenében azok megsemmisítésével. A pécsiek ennél-fogva nagy tiszteletben állanak Eger városra előtt s az ottani közönség várva várja az alkalmat, hogy e tiszteletének minél fényesebben adja tanujelét. A megyei és fővárosi hatóságok legelsőbb emberei, az intelligencia kiváló alakjai állvettve serénykednek azon, hogy a pécsiek a legjobb emlékekkel térjenek vissza a bős Dobó városából. A „Pécsi Dalárda“ szombatn érkezik Egerbe, vasárnap este tartja hangversenyét, hétfőn a környékre rándul ki s aztán egy része hazatér Pécsre, más része pedig a Tatrába rándul föl.

— (A „Pécsi Dalkoszorú“ dalestélye.)

Közepes sikerrel referálhatunk ugy erkölcsi mint anyagi tekintetben a „Pécsi Dalkoszorú“ vasárnap esti dalestélyéről irván. Az anyagi sikert nagyban akadályozta az a körülmény, hogy a „Dalkoszorú“ közönsége a cirikus és az orpheum nézőterén oszlott meg. Az erkölcsi siker teljességét pedig — szerintünk — az rontotta, hogy a számra kicsiny dalárok a Scholcz-féle söracsarnok kertjében, a szabad ég alatt énekeltek, a hol aztán a legnagyobb tűz mellett is elveszett az őszhang tömörsége. De ez csak a kicsiny daltesttel hangerejét felelte meg, s vizagsztalásul annyit följegyezhetünk, hogy ének és öszvevágóság tekintetében kitett magáért a még zsenge korát élő, de folyton fejlődő énekkar. Az egyöntelt előadásért mind E k h a r d t karmesternek mind a „Dalkoszorú“ tagjainak megjár a megérdemelt dicséret. A hat pontból álló műsor végeztével a jelenlevő fiatal-ság a tánczeremben táncra perdült s jó későre mutatott az óra, mikor a vig társaság szétoszlott.

— (A pécsi polgári cezlővészegylet) f. évi aug. 3-án, Mária Valeria és Salvator Ferenc ő fénsegeik nászúnnepélye alkalmából díszlővészegylet rendez. A lövészt reggeli 9 óráról 7 óráig tart. A díjtételekről és egyéb módoszatokról, úgy a társas ebédéről az állvőszemester szolgál bővebb fölvilágosítással.

— (A színészleány szökötéző apáca.) Valóban a középkorra emlékeztető eset volt az, melyről mult számunkban is megemlé-

keztünk: Pajor Emilia leányának elszökötézi kísérlete asoproni apácázárda. Erről az otrumba erőszakoságról, a soproni nőzárda fejedelemszónyának e meggondolatlan celekedetéről beszél már napok óta a mi iftredi színtársulatunk, egész Balatonfüredre s a napilapok révén az egész ország. Autentikus helyről a következőképen értesítünk benntünket az eset lefolyásáról: A kolostor fejedelmesszonya egy 16 éves leánykát, Bragáts Mariát, küldte ide Balaton-Füredre, hogy az ő megbízásából és a kolostor költéségén, hozza vissza a 19 éves Rozát. Bragáts Mária maga is apácának készült és nagyon ragaszkodik Rózához, ki iskolatársnője volt. 25 forint utiköltséggel küldték el a kolostorban. Bragáts Mária Balaton-Füreden parasztruhába öltözött, koszaral kezében öllakodott a színház-épület körül, hol Pajor Emilia leányával lakik. Öltözés közben, mikor Pajor Emilia a színpadon volt, Róza barátója jeladását észrevevén, kiurrott az épületből és a kis „parasztleányhoz“ szökött. Somogyi Károly igazgató észreverte e dolgot és a két utzó leány felő közeledett. Hallotta, a mint a parasztleány így szökött Rózához. Tehát holnap reggel 9 órakor az megvisszafelelt: „Úgy jövök, a mint vagyok.“ Ekkor Somogyi közlék lépett, mire a két leány megijedve, ftlig pirulva vált el. Somogyi jónak látta tapasztalait Pajor Emiliával közölni, ki megrémülve fogta vállatára leányát. A leány megtagadott minden fölvilágosítást, de helyette szökött egy nála talált kis leányka, melybe ez volt írva: „Holnap 9 órakor bizonyosan várlak. Csak vigyázz, senki ne lásson.“ Pajor Emilia kérésére Somogyi megkérte a szolgabírórt, tartóztassa le saját felelősségére a leányt, mi meg is történt. Az első kiballgatással szombathelyi celedeleányunk vallotta magát, de később megvallotta, hogy a fejedelemszóny küldte a Pajor E. leányának visszazökötésére. Pajor Emilia feyitő vizsgálatot kért a szökötés zárdóvendék és a fejedelemszóny ellen, a ki nagyban részes abban, hogy a leány fejét és szívét ennyire elcsavartak az édes anyjától s tebebeszéltek a tapasztalatlan gyermek fejét mindenféle rémesekkel, a mikel egyszerűmind becsületében sértették az anyát saját leánya előtt s lerombolni igyekeztek a leányban az anyá iránt való köteles tiszteletet és engedelmséget.

— (Hymen.) Mult szerdán vezette ol-tárhoz Kaposvárot Mogistris Miksa 44. gy-ezredbeli hadnagy Jakab Manca kisasszonyt, Jakab István kaposvári jövevft ügyvéd leányát, ki pár évvel ezéltőt még a pécsi szépek sorába tartozott. Az esküvő nagy fénylen ment végbe s Kaposvár s vidékének intelligenciája nagy számmal volt képviselve a hivatalos vendégek hosszú sorában.

— (Csendélet a vidéken.) Czindéri-Bogdáról írjak lapunknak, hogy ott e hó 21-én fényesen nappal, mikor a földművesek kűnn a mezőkön dolgoztak, valami gazember végig-

megjő, de szokása ellenére, egyenesen szobájába megy. Weber kisasszony a konyhába siet, Rózsika az asztalon néz végig, vajjon rendben van-e minden, midőn Retek ur belép. Oly félnékn, oly halkán közösen és Rózsika alig hallhatóan viszonozza üdvözlétét. A néni is oly szeméremesen sugja, „Jó étvágyat!“ hogy Retek bámulva néz reá. Ez elpirul, lesülti szeméit s Retek ur is úgy érzi, mintha minden vére az arczába szökellene.

Letűnnek, evéshez fognak. Retek ur többet néz Rózsikára, mint kaulára, Rózsika föl sem néz tányérjától; hogy a néni tekintete merre irányul, meg nem állapítható. Az egyik szemével — úgy látszik — a pecsenyére, a másikkal a tanár urra pislogat. Ma azonban többet ügyel arra, hogy ez utóbbi éhesen ne keljen föl az asztaltól, mint más alkalommal; egyik darab sültet a másik után rakja tányérjára.

— Kérem, ezt, ezt a szép darabkát meg. — Süttogja édeskés hangon s a kínált darabot néhány gyengéd, epedő pillantással igyekszik flszerezni, mely pillantások azonban cseljokat tévesztve, attól jobbra-balra lövellnek le.

— Köszönöm, nagyon köszönöm, jól lak-

tam már. — Utasítja vissza Retek ur. Háziasszonya tolakodó szeretetreméltósága formálisan szorongatta őt s mintegy segítséget keresve nézett át Rózsikára, de mert ez is épen kérdőleg nézett reá, lesülté szeméit. Rózsika szeméből határozott szemrehányást olvasott ki. Mindketten elpirulnak, a mi persze a néni figyelmét el nem kerülheti, mert szeméinek különös állásánál fogva mindkettőjüket egyszerre látja meg. Bal szeméből egy mérges nyilat lövelve hűgára így szól:

— Menj a konyhába, főzess kávét, de erőset, Retek ur is bizonyára iszik ebéd után egy csészével. Ugyebár, kedves Retek ur?

„Kedves Retek ur“-nak szöletta, bizalmasan intve feléje. Egyszerre melege lett! — Levele talán —? Lehetéges! — Hátha nem? — Vigasztalni akarja? Ismét kérdőleg néz Rózsikára, ki épen kimenni készült s a kinek szeméből ismét csak szemrehányást olvas ki.

— Köszönöm kisasszony, melegem van már a nélkül is.

— De reggel nem ivott, nem izlik talán?

— Nem ittam? Megfeledeztem róla!

— Nos az nagyon természetes, ha az ember feje tele van — Weber kisasszony elpirul és minden áron le akar nézni — tele van szerelmes gondolatokkal!

— Hm — hm . . . kegyed tán . . .

— Mi az, mi az, kedves Retek ur?

— Nos igen . . . azt hittem . . . válaszul . . .

irtam . . .

— Igen, ön irt és — a felelet rá: Igen!

— Igen! ? — Oh, mily boldogság!

— Édes, kedves Retek uram! Retkecském! — fuvoláz a kisasszony mellette, fonynyadt arcát gyengéden vallárhoz szorítja, reá néz.

Huh! Retek ur úgy érzi magát, mint ama török Umland Sváb: mintha fején és testén keresztül vágta volna.

Hideg borzongás fogja el, de nem menekülhet, mert a kisasszony hosszú karjaival hirtelen átkarolja és oly erősen tartja, mint a polyp szipolyaival áldoztat.

Igy találja őket Rózsika, a kávésedények megcsörrennek kezében.

— Épen most jegyeztük el egymást, nyújtad kezedet új nagybátyádnak Rózsika!

Járta majd az egész falu házaikat s a hol nem volt hová senki, valószínűleg alkules-csal, betört a házba s a mi értékeset talált, elvitte magával. Nagyon sok házat kifosztott így a vakmerő betörő, a ki oly szépen, zavartalanul végezte dolgát, hogy a kifosztott házakban a legnagyobb rendben hagyott mindent hátra s a kulcsokat is mind a rendes helyre tette vissza, a hol találta őket. Gyánu senkire sincs, csak annyit sejtnek, hogy az illetőnek nagy helyismerettel kell bírnia s így a betörő a falu ből való, mert egyetlen zárat, ajtót vagy egyéb lakattal ellátott tárgyat sem találtak föltörve, azokon ő mind szép szerével jutott át s azt is tudta, hol mit keresen. — Másik esetről is ír levelezőnk, egy odaváló mokány menyecske vitézi tetéről. Tarr Jánosnak hívják a makra asszonyt, a ki Biró István odabéli polgáremberrel összejördülve, a különben békés természetű ember egy kapavályt ültette fejbe a bal fülé tévében, hogy annak elborította a vér az arcát. Biró István beszakadt fejével, azon véresen, elment Szt.-Lőrinczre s följelentette a járásbírósnak Tarr Jánosét, a ki hasonló eselekedéi miatt már kétszer került a járásbírósnak elé.

— **(A 10-ik huszárezred tisztikarának lövésénye.)** A III Frigyes Vilmos nevet viselő 10-ik huszárezred tisztikara, mely tavaly tavasszal Pécsert rendezett igen sikerült lövésnyit, az idén Tolnára rendezett taktatást. Az ezred tudvalegőleg Tolna mellett tartó gyakorlatokat s így a tisztikar teljes számmal van együtt, a melyből szép számú futtató lovak kerül ki. A versenyt augusztus 3-án, délután 2 órakor tartják, este pedig a „Fehér ló” nagy területen tánczvizalmat rendeznek. A versenyre és tánczestélyre német- és magyar-nyelvű meghívókat küldtek szét.

— **(Megfojtotta a bányalég.)** Nagy szerencsétlenség történt péteken a bányatelepi Zsigmond-aknában. Három munkás, névszerint: Bauer Valentin, Kaltenbach János és Némethy János, lelte halálát az emeltet aknában, a hol a bányalég fojtotta meg őket. Zsigmond aknában az a rész, a hol az eset történt, veszélyes bányalég kifejődése miatt el volt tiltva a munkások elől, s a három munkás a tilalom dacára vakmerően behatolt a tárnába, ahol aztán mind a három menthetetlenül meg is fűlt. Mindháromnak családja van, s azok most kenyér nélkül maradtak.

Egy eszébe a földre hull s Rózsika labáinál darabokra török.

— Önök eljegyezték egymást? — dadogá.
— Mi eljegyeztük egymást? — kérdi Retek ur összerázkodva. — Itt sajnos tévedésnek kel...

Retek ur visszanyeri lélekjelenlétét s a szörny elereszti martalékát.

— Tévedés? Elég vakmerő volt tréfát üzni velem? — sziszegett a vén kisasszony egy levelet vonva elő zsebéből. — Itt van — ön írta ezt?

— Igen, én írtam! — válaszol a tanár oly hangon, a milyenen tán Luther beszélt a wormsi gyűlésen. — De nem kegyednek, hanem Rózsika kisasszonynak!

— Nos, uram, feleljen hát, miért ezimezte hát a levelet én reám?

— Hisz úgy írtam: „Weber Róza kisasszonynak!”

— Igen, Teréz a nevem, de mindig Rózsikának neveznek. — Mondja majdnem sírva Rózsika. Idősb Róza kisasszony ajánli készül. Retek gyorsan egy székét tól alája, s azonban egy fél mérges pillantással lába elé dobja azt; a mérges nyilván másikk fele Rózsikát éri s ezután szobájának becsapott ajtaja mögött tűnik el a mellőzött menyasszony.

— **(Fiatal tolvajok.)** A rendőrség a múlt hét végén két nagyreményű csemetetolvaját tartóztatott le, a kik, ha így folytatják, még sokra vihetik. Gondos István és Hevényi Károly a nevük s mindketten a 13—14 év közt vannak. Egy kisebb fajú lopásból jöttek rá a nagyobbra. Gondos János ugyanis múlt kedden Gerőfi cseprepes daindól preszbazából, a hol dolgozott, egy baltát és két új kaptat lopott el s azokat eladta; a miért aztán Gerőfi följelentette őt a rendőrségnek. Itt töredelmesen megvallotta tettét s mivel faggtak, hogy volt-e már büntetve hasonló tettek miatt, b vallotta azt is, hogy már 3 napig llt elzárva lovas miatt; sőt bevallott egy nagyobbserűt lopást is, melynek tetteseit eddig nem sikerült megidni. Ő ugyanis a főt emített Hevényi Károlylyal még a múlt évben betört (?) Mihalovics György Makár utcazi házába, mikor a gazda és családja távol volt s onnét hatvanhét forintot vittek el, melyet — őt forint hűjával — az utolsó krajczarig elkölögtettek enni innivalóra meg szivarra. Az őt forintot Gondos az anyjának adta. Erről a lopásról senki sem tudott, csak ők ketten. Gondos kivallotta még azt is, hogy Hevényi ezútkostarsa felkelt szintén terbeli meg egy tolvajlás, melyet ugyancsak Mihalovics ellen követett el, ellopván attól egy órat és egy arany keresztet. A fiatal betörők ellen — kik közül Gondos István 13 éves letere meg csak olvasni és írni sem tud (?) — folyik a vizsgálat.

— **(Halálozás.)** Förster Ottóné született raba-doroszlói Rumi Runy Maria e hó 25-én délután 1 1/2 órakor, 27 éves korában, boldog házasságának 11 ik évében, hosszas betegség után, hirtelen elhunyt Pécsert, apósának Förster Béla ügyvédnek balcsi nyaralójában. A korán elhunyt fiatal asszony hűt tetemeit vasárnapi délután szentelték be s nagy részvét mellett a vasúti pályaházhoz kísérték, a honnét aztán Balozsára (Vas megye), a családi sírbaoltba szállították. — Pfeifer Erzsébet — Pfeifer József építész leánya — e hó 28-án elhunyt 21 éves korában Pécsert (Vilmos utca 1. sz.) — Klein Ádámné született Schmelzer Anna július 24-én meghalt 26 éves korában, házasságának 5-ik évében. — Szemanyi Alajosné Paschitzky Lenkével, e hó 29-én elhunyt Pécsert (Maria-utca 25. sz.) 24 éves korában szívvelhűdés következtében.

— **(Veszett macska által megmarva.)** Hétfőn este fele a belvárosi országúton az Eizner-téle ház kapuján egy veszett macska ugrott be s egyenesen Wollner Mór

— Rózsika kisasszony!

— Retek ur?

— Nem akarja elolvasni leveletem? — és fölveszi leveleit a földről.

— Nem mondhatja el azt szóval, a mi benne írva van? — suttogja Rózsika elpirulva.

— Elmoudani? — Igen — oh igen! Az van benne, hogy én szeretem kegyedet Rózsika!

— Engem?!

— Igen, Rózsikám, téged! Akarsz-e osztotni sorsomban, akarsz-e nőm lenni?

— Igen! — suttogja ez. — Örökké a tied!

Már másodszer éri ma Retek ur a női karok ölelését, arca azonban most sem aggodalmat, sem borzalmat nem fejez ki. Gyengéden néz le két kék csillagba és mélyen, mélyen elmerül azok nedves égi fényében.

— És a nénéd, édesem?

— Szegény néni! Reményem, megnyugszik a helyzetben.

— De téged most nem ajándékozhat meg egy nagybácsival. — Enyelgett Retek ur boldogan.

— Ugy jó szándékát tettnék veszem s unokaöccsel kárpótlom magamat.

pécsi íz. hitközségi tanítónak ott játszadozó 4 éves kis fiúak rohant, a kit a ballaba alsó szárán megmárt s összekarmolt. A fiú segélyére siető házbéliek elől a macska tovább futott, azonban a szomszéd házban a rögnő hívott rendőr lelőtte. A szerencsétlen gyermek sebe mély s veszélyesnek látszik s Loewy dr. azonnal kiégette. A fűcskát a Budapesti Pasteur rendszere szerint fölállított gyógyintézetbe viszik föl.

— **(A Duna Mohácsnál)** eddig nagyon keves hajlamot mutat az apadásra. A vizállás múlt szerdán már 528 cm-re emelkedett. Csütörtökön egy, péteken pedig 2 metertny apadt, azonban a következő napokon áthatatosan megmaradt az 525 cm-nyi magasságban. Minthogy így nagyon kétes, vajjon fog-e további apadás beállni, a szomszédos községek a legnagyobb erélyvel fogantatják az árvízvédelmi intézkedéseket.

— **(Időleges dinnye kiállítás)** lesz a ug. 13—15-ig a becsi kiállítás alkalmából, mely leginkább Magyarország kedvéért rendezték. Keménytelen a magyar dinnyetermelők e kedvező alkalmat megragadják s a kiállításban tömegesen fognak részt venni. Nagyon kívánatos, mikép Magyarország e speciális terményet a külföld megismerje, mert csak így kerülhet, hogy e terményünk az óhajtott mérvű kivitelnek örvendjen. Ez időleges kiállításra terdített nem kell fizetni. A bejelentések legkésőbb aug 5-ig egyenesen a becsi kiállítás magyarországi rendező bizottságához utendők (Bécs, Prater-rotunde). A bejelentésen föltiltetendő a kiállítás neve, a termelési hely, a kiállítás fajtak megnevezése és az igénybe venni szándéklott kiállítás terület négyzetméterekben. A kiállításra szánt tárgyak az időleges gyűmlés kiállítás rendezőbizottságához teutt címre, legkésőbb aug. 12-ig beküldendők, minden fajtaból legalább 2 db. Egyesületek, községek, kereskedelmi kerészek, nagybirtokosok, stb. számára — az esetben, ha külön akarnak kiállítani — egy külön kiállítási pavilon all rendelkezésre, melyben 3—5 uapos időközökben aug. 1-től okt 15-ig minden e nembe vágó termény fogadtatik. Ez különösen oly termelőknak ajánlatos, kiknek olajdó terményeik vannak, s annak mintaját óhajdják e kiállításban bemutatni. E kiállítás is terdimentes, s a bejelentésnél az elébb felsoroltak az irányadók. Az arpa kiállítás az idén a becsi kiállítással kapcsolatosan Beesben tartatik meg. Gazdánk már az orsz. m. gazd. egyesület által évenként rendezeteni szokott arpa kiállítás alkalmával meggyőződhetek azon előnyökről, melyeket ez a termelőnek nyújtott. Ily kiállítások alkalmával a vevők a mintákat csoportosítva találják és a szüksegtüket igyekeznek a szebb minták termelőitől beszerezni. Az idén e kiállítás aug 24-én nyílt meg, midőn a nemzetközi gabona vásáron sok külföldi kereskedő lesz Beesben. Saját érdekében van tehát minden gazdának, hogy ha az idei sörözésre alkalmas arpaiból a kiállításra 5 kilo minta csomagot küld be. A bejelentések a szokásos mód szerint mar aug. 15-ig, a minta pedig legkésőbb aug. 22-ig küldendők be a magyar országi kiállítás rendező bizottságához, Bécs, Prater-rotunda címre alalt.

— **(Lopások.)** Pataki József 20 éves suhancs csütörtökön Morgenstern szabó főntezai üzletéből egy nadrágot lopott el s azt Hoffmann zsiabárnánál eladta; vasárnap azonban, mikor Blum szabónál szintén lopott egy nadrágot s azt ugyancsak Hoffmann zsiabárushoz vitte, ez följelentette őt a rendőrségnek. — Hétfőn két cigányasszonyt fogott el a szigetűi külvárosi rendőrség, a kik a külvárosi házak udvarán esirkeket loptak; de egy helyütt rajtavestettek, mert a háziasszony észrevette őket s mikor kiküttették, a szoknya alatt egész majorságot találtak. A cigányasszonyok egy ízben meg is szöktek a rendőrök kezei közül, de aztán elfogták őket s megkötözve hozták be a kapitánysághoz.

— **(Az ideai kenyér.)** A földmívelési miniszteriumhoz érkezett jelentések szerint az ország nagy részében a buza, rozs, és arpa le van aratva, a zabaratás még folyamatban van; az aratásra meglehetősen kedvező idő járt, sőt

a cseples is legtöbb helyütt akadálytalanul folyik. A tavaszi termények, leginkább pedig tengeri, hüvelyesek és kerti vetemények, továbbá burgonya, répa és mesterséges kaszálók az esőt szomlulhoznak. Nagyon sokat szuevedt a tenger. Az idei buzatermes minőségileg föllémulja több más év termését, mennyiségileg is csak az 1887-iki közelíti meg, a mely évben tulajdonképpen Magyarországának még eddig legjobb buzatermese volt; a rozstermes is jó középszerűnek, az arpa középsé és jó középszerűnek jellezhető; csupán a zab az egyetlen teljesen alkalmas termény, melyre legtöbb paraszt hallgat; vannak ugyan egyes varmegyek, hol ebből is nagyon jó eredményeket nyertek.

— **(Egő vasuti vonat.)** Vasárnap reggel a gyorsvonaton, mely 5 órakor indult el Eszékrol Pécs felé, Baranyagar közelében a nyílt pályán tűz ütött ki egy kocsi tetején levő fűszálló szikrákat, s utóbb tüzet fogott. A gyorsvonat haladó vonaton a tűz gyorsan elcsúszott, s a vasuti személyzet még akkor se vette észre a veszedelemet, mikor már majd az egész kocsi megerőszakolódott. A kocsiiban ülők kétségbeesetten kiabáltak, egy asszony ajkát, s a veszedelem folyton nagyobbodott. Ekkor egy öreg kádármeister, Hubert József merész vállalkozásra szantta el magát. Kimászott az égő vagon ablakán, föl a kocsi tetejére, azzal a szándékkal, hogy az összekötő vészjelző szmeget meghuzza. De a kocsiira érve, ijedten látta, hogy ilyen zsinór nincs a vonaton. A hangok közt álló ember e föltevésére hangos kiáltozásba tört ki. Segítségért való kiáltását szerencsére megállította a vonatvezető, megállította a vonatot, s azután szerencsésen előlították a tüzet.

— **(Lovartársulat Pécsent.)** Az unalmas nyári idő alatt szórakozást kereső közönségek nagyon kapóra jött Richter A. lovardája, mely szombaton kezdette meg nálunk előadásait. E lovarda, mely ugy ügyes tagokkal, mint több szép lóval rendelkezik, szavalva vonza a közönséget a marha-terén fölállított, szokás szerinti deszkából és ponyvából épített alkotmány felé. A 8 órakor kezdődő előadások alatt nemcsak benn az elégséges fűgás zsebében, hanem kívülről is az épületnek minden fölfedezhető kiséből nyíltan keresztül a figyelő szemek nagy mennyisége gyönyörködik a társulat mutatványiban, melyek közül különös megemlést érdemelnek az igazgató által elővezetett szépen iskolázott lovak, a gyakorlatlott lovarnok és lovasok — között főleg az egyik, ki a földről szabadon föllépett nyeregben óra — a kausztikus ember, egy hólyg mutatványai az indiai játékokban (golyó, kés és faküzdőbalás, fozat között tartott ügyesek elítései) nyújtott mutatványai és különböző nemzeti táncok. Bolhözök is elegendő számban vannak, kik nem egy tapsot aratnak az állóközönség részéről. A ki élvezetet talál az ilyen cirksusi mutatványokban, az jól elított estet szerezhet magának a lovarda megtekintésével.

— **(Szerelmi dráma.)** Kaposvárott szombatra virradó éjjel egy szép fiatal leány, Gartner Vilma, ki az 52 ik gy.-ezred ott állomásozó zászlóaljának egyik tisztjevel szerelmi viszonyban állott, agyonlétte magát. Az eset különösen azért, mert a leány holttestét nagyon rejtélyes körülmények közt találták, nagy föltnést keltett a városban. A gyilkos revolvert a leány ruhái között találták meg a kert kapujánál, onnét pedig lónyomok vezettek el, miből az következtetik, vagy úgy vitték a kerbe lábát, vagy valaki odáig jött hozzá lovon. A leány a hatrahagyott leveleivel még jobban összekuszálja a rejtélyt, mert azt írja, hogy ő maga akarta így — azért az ő haláláért senkit se üldözzenek. A való kiderítés végett a rendőri vizsgálat erősen folyik.

— **(A száj és körömfájás)** ragálya, mely az Ó-Duna által határolt, Darázs község határában fekvő „Harapánca” szigetén pusztul a marhák között, eddig még nem lépett föl Baranyának a Dunán innen fekvő részén, sőt magán a szigeten is a betegség eddig még csak a bacsmegeyi lakosok marhái között uralkodik, míg a baranyamegyeieknek ugyanezen szigeten legeltetett marhái között a vérsz még nem lépett föl. A Mohácsi járás főszőlőgábjának rendelője folyton a közelfekvő községeknek — mint Mohács, Dályok, Iszép, Kölkéd és D. Szekes — összes marhaállományát megvizsgálták, s azokat ragaly-

menteseknek nyilvánították. Szereléstől egész Batináig zárlat rendeltetett el, a mire nagy szükség volt, mert a ragály már Bácsmegeynek szárazföldi részén — Bezdában is kitért.

— **(Tornatanitói jubileum.)** A budapesti nemzeti tornaegylet művezetője, Bokaiberg Ernő kinevel a mi vidékünkön alkalmazott tornatanitók közül számosan, s köztük Hermannich Károly helybeli tornatanító is tették le a tornatanitói vizsgát, jövő hó elsején a nemzeti tornaegyletül való tornatanitói működésének 25 évi jubileumát ünnepli meg.

— **(Előadás a phylloxera elleni védekezésről.)** Sillay József pécsi szőlőbirtokos nemrég körutat tett az országban, hogy a phylloxera által lepett szőlővidékeken a védekezés különböző módjairól s azok eredményeiről személyes tapasztalatokat szerezzen. Észlelései valóban nagybecsűek a szőlőbirtokosokra nézve s nagyon sokan keresik föl őt, hogy tapasztalataiból tanácsot merítsenek, irányt nyerjenek a kétfedő előjárásra. Ez okból — mivel a kérdézősködők érdeklődését egyenként ki nem elégítheti — elhatározta, hogy vasárnap délután 3 órakor a városház közgyűlési terében az egybegyűlendő érdeklő szőlőgazdák előtt előmondja nagy fontossággal bíró észleleteit s készséggel szolgál fölvilágosítóakkal azok alapján, miket körútjában látott és megfigyelt. A kérdés közérdekű, mindnyájunk jövője függ tőle s ily körülmények közt minden okos szó, mely a dolgou valamin is lendület, megbeszélhetetlen; azért a szőlőgazdák saját leterdekükért teszik meg, ha az e tárgyban tartott fölvilágosító, bizalmas jellegű előadásra minél számosabban elmennek.

— **(Hogyan állapítják meg Baranyában a tanitói fizetés minimumát?)** Erre vonatkozólag érdekes leirjezést olvasunk a „B. H.”-ban, a hol Vátry János tanító a tanfelügyelnek és ennek révén a miniszternek helytelen informálására Baranyából hoz föl példát. Tanítói való, hogy a törvény megkivánja, hogy a községi tanitói fizetése a 300 frt minimumot elérje. A kir. tanfelügyelőségek fölhívtattak a kulcsminiszterium által annak kimutatására, kik és hol nem elévzik a minimális összeget a tanitók közül. Ene fölhívásnak a kir. tanfelügyelők az iskolaszéki jelentések és kimutatások alapján eleget is tettek s így tudomásul bír a szakminiszterium a minimális összeget meg nem lűt tanitói állások számaról, sőt a nevelékről is. Ha nem bíre-e a birtok-tudomással az iskolaszéki által tett jelentések és kimutatások valódiságáról? Bizonyára nem. És ebben rejlik az információk tévessége. S hogy ezt bebizonyítsa, a fönt nevezett ciklikről hivatkozok Baranyára. „Enek a megyének igen tisztelt tanfelügyelője — írja az elikköz — már évek előtt szigorúan megkövetelte minden jellegű iskolaszéketől a tanitói díjlevelek bejelentését s sok huzavona után az meg is történt. Az iskolaszék tehát olytetve jegyzetet. A fizetel való a 300 frtnyi összegek elérése s ebből ilyen díjlevel eredt: Gy... községben a kantortanító fizetését képezi:

1. 52 pár után 104 véka rozs a 80 kr.	83 frt 20 kr.
2. 5 hold föld a 10 frt	50 „ —
3. 52 pár után lélekpénz	5 „ 20 „
4. Ismétlő iskolaért	15 „ —
5. 4 öl fa a 10 frt	40 „ —
6. 1 db. rét	25 „ —
7. párbor a 8 kr.	25 „ 20 „
8. stola	25 „ —

Összesen: 268 frt 60 kr.

Ez az első próba-összeállítás tehát nem érte el a minimumot, új számítás kellett tenni s az új a következőket mutatta föl:

1. 104 véka rozs a 90 kr.	93 frt 60 kr.
2. 5 hold föld a 12 frt	60 „ —
3. lélekpénz	5 „ 20 „
4. Ismétlő iskola	15 „ —
5. 4 öl fa	40 „ —
6. rét	30 „ —
7. párbor a 8 kr.	25 „ 20 „
8. stola	25 „ —

Összesen: 294 frt — kr.

Mivel még így sem éretett el a kívánt összeg, megfogadtott a javadalmazás és pedig tekintettel arra, hogy a föld olyan rossz, hogy arra még feles munkás sem kapható s mivel a kantortanító haragozó is, és mint ilyen a véstőlők elzavarásával laszont is tessen, a községek minden haz után egy-egy kocsi trágya vitetik az uradalom által iskolái, illetve tanitói javadalmazás ezéjára adományozott földre, mely nek értéke csak 15 krban állapították meg. Így lett: 9. 48 ház után 48 kocsi trágya a 15 kr. felett: 7.20 Végső összeg frt 301.20 Ima-tetah, a minimum meg túl is van haladva. — Folytatja Vátry — ez nemcsak Gy... községben ment így, hanem sok és sok helyen, a mely sok közül készséggel nevezek még többeket is barmikor.

— **Hátralékos előfizetőinket tisztelettel kérjük miszerint tartozásaikat minél előbb küldjék be, nehogy kénytelenek legyünk a lap további kiadését beszüntetni.**

CSARNOK.

Ártatlanul.

— Előszó. Iria Karay Anna. —

(Folytatás.)

Herbert mozdulatlanul, lábán égő arccal állott rejtekhelyén s szemét a lefűggyőzött ablakokra szegezte, hol olykor sötét árnyak lebegették el, merveu mint egy örült. Odarohant a kapuhoz, már megfogta a kilincset — de az utolsó pillanatban bátorsága elhagyta.

Mit ér vele, ha botrányt csinál? segít-e helyzetén? — Tovább futott föl és alá az utczau kezeit törölve, kétségbeesve.

Csak most érezte meg, mennyire szereti ezt a leányt, csak most érezte, mi volt neki, midőn örökre elveszté! Ugy érte, hogy vedszentjének a szobra, mely előtt imádkozni szokott, omlott a porba, esteben maga alá temette, porra zúvva őt... Lábán égő arccal jart föl s alá. Most már érette azt a különös jelenetet ott a majárlison. A forró kézzorizást, az ogy közel egymáshoz hajlott arczokat, a zavart, a pirulást, a könyeket... Mindent értett... Ép egy forró, mamorító csök után érkezett, hisz jól mondta Öőm, hogy: — nekem a vagyonod, nekem a szvem...

Arca föllangolt, mint a kit arczul lűnek, megállt a lefűggyőzött ablak előtt és szinte hallani vélte, mint kacagnak ott belül az ő ostobaságon.

Ő is föl kacagott.

Hát tehet-e jobbat? hát megérdemli-e egy ilyen leány, hogy miatta kétségbe essék? Kikacznani, lenézni és megvetni kell azt, nem siratni.

Fordult a sarkán s hazament. De nem volt képes nyugalomra hajtani a fejét, tépelődve, nyugtalanul jart szobájában föl s alá. Hajnal felé lűlt iroszatalához s egy névjegyere sebes kézzel néhány sort vetett. Aztán fölvetve a szüleikhez ezimzett s már leragasztott levelet és meggyujtva a kályhába dobta.

Reggel csomagolni kezdett s még az nap délelőtt elutazott, senki sem tudta, hova.

— És azalatt míg ő így szuevedett, míg ő félig esztét vesztve futott az utczán föl s alá, vajjon Henriette mit csinált?

Szépen elkészíté a konyhában az estebédet, fölterített és szűllővel az asztalhoz lűt. Aztán kisa ideig még beszélgettek egyutt, mosolyogva, gyantalanul arról a nagy eseményről, mely nemcsakára fölfordítja a házat, arról a forgószékről, mely elviszi a háztól az egyetlen kedves gyer-

meket. És aztán Henriette fogva a gyertyát bement baloszobájába, megfésülte hosszú, selyemfényű haját, levevé nyakáról arany medaillonját s az asztalra könyökölve nézte hosszasan, szerteszét mosolygva Herbert benne lévő kis fényképét. Megcsókolta, oda rejtette vánkosa alá, aztán ráhajta fejét álmódott róla szép édes álmokat és nem sejtette, hogy mily közel van hozzá a sátán, elrejtözve a kapu alatt...

Másnap egy névjegy érkezett címére.

„Kedves Henriette! — Atyám sürgősen baha hív, ő öreg már és beteges, réam akarja ruházni a nagy gyár gondjait. Aligha jövök többé vissza, — éljen boldogul! — Dörre Herbert! 14

Henriette elolvasta e sorokat 3-szor, 4-szer, elolvasta százszor és még akkor sem volt képes megérteni. Befutott anyjához az ebédőre.

— Nézd csak, édes anyám, Herbert egy névjegyet küldött nekem s én ma oly ostoba vagyok, hogy nem tudom megérteni.

Az anya elsapadva, megérgő karokkal szorította őt szívéhez:

— Dobb a tűzbe gyermekem, dobb a tűzbe arcképeled és minden emlékeved együtt, — hogy veje meg az igazságos Isten!...

— Elhagyott, — susogá a leány színtelen arccal, kétkedően. — Elhagyott! — sikolytá — a nélkül, hogy vétettem ellene, oh anyám, elhagyott — ártatlanul!...

IV.

Két év múlt el azóta, Herbertnek hírét sem vette senki ez idő alatt. Henriette pedig elszakadt a világtól teljesen. Hiába unszoló őt édes anyja, nem volt az az emberi társaság, melyet fölkeresett volna többé.

A nyarat rendszeren a városon kívül fekvő szőlőhegyen töltötték, egy kényelmes nyaralóban, itt szeretteti Henriette legjobban lakni. A szőlőhegy aljában gyönyörű árnyas erdő vette kezdetét, mely hosszan átnyúlt a hegylánc többi részeire, ebben az erdőben barangolt, ábrándozott Henriette egész nap. Csak itt érzé magát jól, mert itt tudta, hogy egyes egyedül van. Azelőtt szerette a vidám társaságot, most minden embert elkerült, azelőtt egész sereg barátja volt, most mind el tudta riasztani magától.

Mosolygó arca, ragyogó szemei, melyek mindenkire vidáman nevettek, elváltoztak, arca komoly, hideg lett s tekintete álmódozó.

Igaz, hogy ez átváltozás szépségéből mit sem vont le, sőt akadtak, a kik szerfölött érdekesnek találták, de Henriette megközelíthetetlen lett mindenkinek. Egyedül, csak egyedül óhajtott lenni mindig. Azért töltötte ideje legnagyobb részét abban a csendes, elhagyott erdőben, hol nem zavarta emberi hang, csak néhány madár fűtnye s szárnylebbenése, mit szívesen elhallgatott.

Az erdő mélyében, sziklás magaslaton egy kápolna romjai álltak, ez volt kedvenc kelye. A romokat dúsán befutotta a vadfolyondár, a házogok között madarak fészkeltek, madarak csicseregtek, a leomlott kődarabok tövében virágok illatoztak és zsongó méhek röpködtek körül. Henriette rendszeren odalát egy nagy sziklaköve, mely fölött óriás, százados tölgyfa állt és gyakran órákig elnézte az ide-oda reppenő madarakat, a vadvirágok között zsongó méheket és lelke mélyében megkérdezte százszor, ezerszer attól a viruló folyondártól, hogy minek öleli oly szorosán, oly elváhatlanul azt a kemény, érzéketlen, hideg falat, mely nem tud, nem sejt róla semmit?... Minek öleli oly hiven, midőn az már régen rommá lett, pusztá rommá?...

Egyszer, midőn szokott helyét elfoglalta, bámulva vette észre, hogy a tölgyfa törzsén két rája vésett betű fehérlik, egy V. és A. betű.

Boszusan, kellemetlenül meglepetve nézte. Hát már ide is járnak emberek, hát már itt sin cseu menve töltik! Ugyan ki véshette e betűket ide? Elgondolkodva nézte.

Valami gyönyörű nem lehet, az nem tud ily szép szabályos betűket faragni és bizonyára nem hagyta volna itt e fészket, melyben őt kis pelyhes madár sipog... .

Itju leány sem lehetett, mert lám e csegytykkék, mályvák, vadrózsák érintetlenül állanak, az már letépte volna őket... .

Asszony nem volt, az már leszedte volna e pirosló, érett földi epret férjének, gyermekeinek.

Férfinak kellett lennie, férfi veste ide, kinek nem kell sem madárfészkek, sem virág, sem számóca, hanem a ki szintűgy mint ő el van ragadtatva e festőien szép, költőien érdekes kis képtől, melyet a romok e bájos keretben nyujtanak.

Az is érdekesnek találja, ő is; azt is vonzza, őt is; mily különös, egy vonás van annak a lelkében, mely az övével rokon.

Föltette magában, hogy többé nem jó ide, csak még egyszer, holnap, akkor lerajzolja e romokat madárfészkestől, folyondártól és elbucszik tőlök örökre.

Másnap ismét ott állt a sziklából vajt karszékben, szalmakalapja, napernyője a fűben hevert, ölében nyitott könyvvél, melynek fehér lapján már ott látszottak könnyed körvonalai a kápolna romjainak, a romok fölé boruló árnyas fanak és a mindzet élő koszorú gyanánt körülfutó repkények. Még csak a kis fészkek hiányzott és kész a vázlat.

Henriette, fejét a tölgy törzséhez támasztva, elmélázva állt ott; egyik keze az írónál ölében nyugodott, másik laukadtan a vadvirágos fű között pilent.

Már sejtette, hogy ki veste a fába a betűket. Édes atja mesélte, hogy az ujan ide ki-nevezett főerdész föl akarja építtetni a romokat, bizonyosan a mérnök vagy építőmester lehetett, ki itt járt szemlét tartani és méreteket eszközölni.

Henriette elmélázva nézett a földre.

Szegény kis virágok, mily boldogan, gyanatlanul virulnak, illatoznak itt, nem tudva a jövőt!... Nem sejtik, hogy rövid idő múlva durva lábak tiporják össze gyöngö tájjaikat, nehézkövek zúzzák össze gyökertüket... pedig nem véttetek senkinek a világon... szegények, összetiporják őket — ártatlanul.

Sipogva nyitotta föl száját az öt madárka a folyondártól övezett kis fészkekben, anyjok beletett az egyikébe valamit s gyors szárnylebbenéssel tova repült, hogy kielégthesse a többi is.

Henriette szeme könybe lábat.

Szegény kis madarak! Mily nyugodtan, mily bizalommal néznek reá piczinyke fekete szemekkel, őt ismerik, tudják, hogy nem bántja őket s nem sejtik a jövőt... Szegények nem tudják, hogy rövid idő múlva piszkos paraszt gyerkőczök martaléka lesz a fészkek s nekik megfosztva mindenöktől, nyomorultul kell elvezniök... Pedig nem véttetek senkinek a világon szegény, szegény kis ártatlanok... .

Henriette arczán lassan megindult két fénylő könyvepp és harmatként megállt egy keblére hajló repkényinda levelén.

Szegény repkény, az sem maradt itt! Fölépítik a romokat, új szép templom áll majd helyén, hol nem zardárdal és virágillat, emberek éneke, tömjén füstje dicsőíti majd a Minden hatót... . Le fogják tépni a romokról a repkény ölelő karjait, nem lesz szabad többé a hideg, érzéketlen köveket ölelnie, melyekhez úgy ra-

gazskodik, habár rég rommá lettek, pusztá rommá... Szegény összetiprott repkény, ha majd fölépül az új szép templom, képes lesz-e azt újból körülölelni?... Oh ahhoz többé nem lesz ereje!... Miért, miért hogy ő csak ezeken a pusztá romokon tud virulni, élni?... .

Henriette álmódozva fűgleszté tekintetét a dús repkényindákra, melyek oly szomorúan bologattak felé, mintha megértették volna őt... . Azonban a perczen megrezent hirtelen; leereszt kezén nem az ingó fűszálak, hanem emberi ajak csókját érezte.

Egy ismeretlen férfi térdelt előtte, kit még soha sem látott, kimondhatlan tekintettel emelve rá nagy, lélekkel telt fekete szemeket.

Henriette kivonta kezét kezéből és összefonta keblén.

— Keljen föl uram — szolt hidegen — nincs nevétségesebb egy térdelő férfinél. Férfi csak a templomban és az oltár előtt hajtsa meg térdét.

Az ifju arca elpirult, fölugrott.

— Bocssáson meg vakmerőségemért — szolt — igazá van, nem férőhöz illő a térdelés. De mikor ezt a drága kis kezét csak úgy érhetem el, mikor az én templomom ez az erdő és oltárképem — ön... .

— Ne hizelegjen, én a hízegő embereket gyűlölöm. Különbösen is, hogy mondat nekem ilyesmit? Én nem ismerem őnt... .

— Igaz, ámde én ismerem; láttam már sokszor és bár nem tudom sem nevét, sem viszonyait, mégis úgy érzem, hogy öröktől fogva ismerem. Mikor erre a vidékre jöttem s először barangoltam be ezt az erdőt, sajátóságos vonzódás kötött e helyhez. Másodszor már láttam, hogy másnak is kedvenc helye: itt láttam űni, mint ma, álmódozva őnt. Azóta titkos büverő mindig csak erre vouz; naponkiut láttam, naponkiut gyönyörködtem bájos arczában, míg nem végre ez arcz annyira bozza nőtt szívemhez, hogy nincsen többé hatalom, a mely onnét kitepje.

— Mért mondja ezt nekem?

— Tudom, nem ezen kellett volna kezdenem, de szívem erre sarkalt. Én az új főerdész, Várhelyi Ákos vagyok és azért mondtam el mindzet önnek, mert szeretem s mert óhajtom, hogy vizont szeressen, hogy legyen nőm. Én érzem, hogy a végzet nekem szánta őnt s hogy őrangyalom azért vezetett először mindjárt ide, mert e helyén akarta megmutatni azt, ki egyedül lesz képes boldoggá tenni a világon. Láttam, hogy valami bántó emléket, valami fájó gondolatot támasztanak lelkében e romok; elhatároztam, hogy fölépíttetem s ha Isten segít s ön is ügy akarja, e helyen fogjuk elmondani egymásnak a „holtomig és holtodiglan“-t. Nemde megbocsát nyíltságomért?

(Folyt. köv.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Mánkácsy L. Beceze fia. Kéziratát a közlendőközé téve találtuk. Ugy látszik elfeledtük őnt értesíteni az „Ugi Poti“ sorsáról, Nemcsókára közlésre került.

A. U. F. S. Ágreges. A „Henczeges“ s a „Nap uramhoz“ címűeket alkalmaslag fölhasználnjuk. A „V. J.“ küldéséről nem volt tudomásunk, sem az ön által említett köszönő levelet nem kaptuk kézhez. A kiadóhivatal azt a fölvilágosítást adta, hogy a „V. J.“ a „Pécsi Figyelő“ vidéki előfizetőinek és rendes olvasóinak — azok rendes czímzalagja alatt — mutatványul küldetett. Valószínűleg így kapott ön is abból egy példányt. Egyébként a mi késik, még nem mulik.

P. I. „Az öngyilkosság“ról szóló czikk alkalmi esetre félretétetődött; a mostaninak sorját kerítjük.

Mikroszkop. A ki ennyi alakban jelenik meg előttünk s olyan körmönfont óvó-intézkedésekkel akarta és akarja most is titkolni enszemélyiségét, az ne számítson arra, hogy most föltétlenül higgyünk neki. Ez a látszólagos őszinteség nekünk nem elég, nem ver le a lábunkról. Mi most is azt állítjuk, hogy a kéz is, meg a vers is Ézsaué. Ez az Ézsau kéz máshova is ír verseket, tehát nem pusztán prózával foglalkozik. A mostani legközelebb jön.

Carolus. Nem értünk még rá, hogy atolvassuk; de ha bevalik is, úgy csak sok idő múlva kerülhet rá a sor.

Gabona-árjegyzék.

Pécs ez. kir. városában 1890. évi július hó 26-án tartott hetivásárjáról.

Az árak métermázsánként számítatnak.

Búza) őszi	7	frt	—	frt	—
) tavaszi	6	70	—	—	—
) új	6	70	—	—	—
Közvetlen) 6	2	—	—	—	—
) új	6	—	—	—	—
Ruzsa) 6	5	70	—	—	—
) új	5	65	—	—	—
Árpa) őszi	5	20	—	—	—
) tavaszi	6	60	—	—	—
) új	—	—	—	—	—
Zsolt) őszi	7	—	6	frt	60
) tavaszi	—	—	—	—	—
) új	—	—	—	—	—
Hűkköny) széna	—	—	—	—	—
Repcze) —	—	—	—	—	—
Kukorica) 6	6	—	5	80	—
) új	—	—	—	—	—
Széna) 6	2	80	2	50	—
) új	—	—	—	—	—
Szalma) —	2	30	2	—	—

Kínalat: középszerű (mindegy 400 gabonaköcsi velt a piacon).

Laptulajdonos: **NAGY FERENCZ**
 Felelős szerkesztő: **HAKSCH LAJOS.**

H i r d e t é s e k :

A cs. és kir. kiz. szab.

Herzog Sándor gyárai, Bécs, I., Graben, Bräunerstrasse 6.

szállítanak elismert legjobb minőségű

Mosógépeket,

(Strakosch és Poner szabedalmazott) **facsarógépeket,** ruha-mángolókat, **vasalógépeket** sat.

Csatorna-zárakat,

önmozgású, **legjobb védelem** áradás ellen, **patkányokellen,** csatorna-bűz ellen.

Meidinger-kályhákat

egyszerű és díszes kiállításban.

szabályozható **töltő-kályhákat,** **Caloriforest,** **központi fűtések,** szellőztető készülékeket.

Eladás jótállás mellett. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

BUDAPEST SZÁLLODA

BUDAPEST,

IV. Bécsi-utca 2. szám.

Alólirottnak van szerencséje a

„BUDAPEST SZÁLLODÁT“

Bécsi-utca 2. szám

ezennel a legmélyebben ajánlani. Szállodánk a város központján áll és minden vasuti állomásról a társasági és lovasutak által kényelmesen és gyorsan elérhető. A „Budapest szállodában“ nincs étterem és így ugynevezet zeneestély sincs, tehát zavartalan éjjeli nyugalom; továbbá a személyzet csak minden emeleten egy szobaleány és egy bérzolgából, ki a podgyaszról is gondoskodik, áll. Ezen rendszabály által annyit takarít meg az utazó borszállásában, a mennyiben más szállodákban a szoba kerül. Másrészt pedig az utazó nincs kitéve annak a máshol divó rossz szokásnak, hogy a személyzet egész sortafat képezve kiván „szereucés utat.“ Szoba ár 1 frttól feljebb, kiszolgáltatási díj (Service) nem számítatik. Minden utazónak tehát, ki jól és a mellett olcsón akar lakni a „Budapest szálloda“ legmélyebben ajánlható.

Kiváló tiszteltetl: **SEUTTER EDE.**

BÉRBE ADANDÓ

a Pécs baranyai központi takarékpénztár Bazár épületében — Széchenyi-tér — folyó évi november 1-jétől bérbe adandók:

a) Zsolnay I. cég által bérben birt összes helyiségek egészben vagy részben,

b) Muhr Henrik cég által czukrárdának használt bolti helyiség,

továbbá azonnal:

c) egy 3 szoba-, konyha-, kamara-, farakhely- és padlás-részből álló

I. emeleti lakás.

A LEGJOBB CZIGARETTA-PAPÍR.

Mem őrös reklam, hanem a tudomány legelőkelőbb személységei által bebizonyított tény, hogy a

„LES DERNIERES CARTOUCHES“
 cigarettapapír BRAUNSTEIN FRÉRES gyárából (Páris 65 Boulevard Exelmaus) a legkényesebb és legkitűnőbb.

A kereskedelemben elforduló különböző jobb cigarettapapíros előkelő tudósok által összehasonlító vegyelemzésnek alávetettek, úgy Dr. Pohl, a bécsi vegytani egyetem tanára, Dr. Liebermann tanár a budapesti állami vegytani állomás főnöke, újabb időben dr. Soyka Hygionieai tanár a prágai nőmet egyetemen és mind ezen összehasonlító vegyelemzések mindenkör azon eredményt adták, hogy a BRAUNSTEIN FRÉRES czég cigarettapapírja a legfinomabb és legjobb.

Valódi csak azon papír, melynek elitettejé mellékelt rajzhoz hasonlít és BRAUNSTEIN FRÉRES czéget viseli. Ezen czég cigarettapapírjainal minden csomag anyai lapot tartalmaz, a mennyi az elitűketjén följegyezve van.

A g y á r

B R A U N S T E I N F R É R E S

czég alatt Bécsben I. ker., Schottenring 25. sz. raktárt tart cigarettapapírjai és cigarettabütykei elosztására.

Valódi francia cigarettapapírunk „Les dernieres Cartouches“, valamint valódi francia hűveljeink „Les dernieres Cartouches“ papírjából, melynek minden doboza Braunstein Fréres czéget viseli. Pécselt ALT és BÖHM meg REINFELD A. uraknál kapható.

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája, nyomtatványraktára, és könyvkötészete

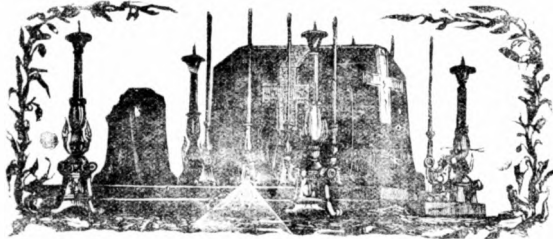
Pécsen.

Ajálja jól berendezett könyvnyomdáját és könyvkötészetét minden e szakmába vágó munkák elkészítésére.

Könyvtárak bekötése olcsó áron elvállaltatik.

Nyomtatványraktár és írószerek árjegyzéke kívánatra ingyen és bérmentve.

„CONCORDIA“

első pécsi temetkezési vállalat
Kis-tér 11-ik szám.

Van szerenesénk a nagyérdemű közönség tudomására hozni, miszerint a legváltozatosabb ravatalozások felállítására — temetések rendezésére, — úgy a halottak szállítására létesített üzletünket újabb átalakítások, — mindeneműl igényekek megfelelő felszerelések beszerzése, valamint tapintatos rendező alkalmazása folytán jejenleg oly helyzetbe hoztuk, hogy minden osztályu temetkezéseket — úgy helyben mint a vidéken

a legnagyobb pontossággal s az eddiginél és minden temetkezési vállalatnál

sokkal díszesebben és olcsóbban

vagyunk képesek kiszolgáltatni.

Maradunk kiváló tisztelettel

„CONCORDIA“ első pécsi temetkezési vállalat tulajdonosai:

Tuma Venczel, Krisztián József, Schubársky János,
Wranitsch György.

8166. sz.
tk. 1890. sz.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy dr. Szekrényesy Ferencz pécsi lakos végrehajthatónak Kiraly Janosné szül. Gyenis Eva magyar peterdi lakos végrehajthat szenedvő elleni 25 fnt tőkekövetes és jarulékal iranti végrehajtási ügyében a pécsi kir. jarasbiróság területén lévő Magyar Peterd község határában fekvő, a magyar peterdi 82. sz. tjkvben felvett I. 163. hszsz. 47. sorszámú házra, közös udvarterre, 151., 166. hszsz. kertekre és 1/4 telekre mint egy birtoktestre az árvevést 1562 friban ezenell megallapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi augusztus hó 16-ik napján d e. 9 óraker Magyar Peterd község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsarának 10% át vagyis 156 forint 20 krajczart készpénzben avagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában foglalt s jelzett árifolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerelt elismervényt atszolgáltatni.

A pécsi kir. trvszék mint telekkönyvi hatóság Pécsen, 1890. évi május hó 21 ik napjan.

Bogyay Pongrácz.
kir. törvszéki bír.